

Presentat el Pla de suport a les famílies

ERC defensa el benestar i el futur de les famílies

Després dels plans d'ocupació i d'habitatge, ERC ha tornat a traslladar a la ciutadania un nou document amb mesures legislatives i d'acció de govern per fer front a un dels principals problemes quotidians del nostre país. El Pla de suport a les famílies ofereix un ampli ventall de propostes a la variada problemàtica de les unitats familiars de la nostra societat.

El 22 d'octubre el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira presentava, en un acte celebrat al Happy Parc de Sants —un espai d'esbarjo infantil— un document de propostes socials centrat a analitzar i impulsar iniciatives per garantir el progrés i el benestar de les famílies.

ERC ha esdevingut el primer partit d'esquerres que formula un programa integral de política familiar que, a diferència dels provinents de la dreta, incorpora les noves realitats familiars, com **«les persones separades o divorciades, parelles de fet amb fills o sense, unitats monoparentals amb només un dels progenitors o adults amb menors al seu càrrec, o la gent que viu sola»**.

Aquest Pla de suport a les famílies conté una cinquantena de grans propostes que responen a la

consideració que **«una política pensada per a les famílies, a Catalunya, només serà efectiva si es concreta en mesures legislatives, institucionals i pressupostàries relatives a la sanitat, a l'economia, al treball, a l'ensenyament i l'atenció infantil, a l'habitatge i l'urbanisme, als serveis socials, a la cultura i el lleure, al medi ambient, amb un interès clar per adaptar-se a les necessitats del món rural i de la vida urbana»**. ERC vol esdevenir una eina institucional per ajudar les parelles joves i les classes menys afavorides a formar una família, lluny de l'actual **«carrera d'obstacles i frustracions permanents»**, origen de la baixa natalitat de la nostra societat.

D'entre aquestes propostes cal destacar les que reclamen fiscalment la multiplicació per quatre de les actuals dotacions per des-

La baixa natalitat, a Catalunya, és una conseqüència directa del poc suport a les famílies.

cendent i la creació d'una nova deducció de 40.000 PTA per descendent nascut; quant a permisos laborals, l'augment de 16 a 24 setmanes del permís parental, i l'opció allargar-lo fins als 12 mesos, amb dret a prestació econòmica; pel que fa a l'ensenyament es defensa l'increment pressupostari per a les llars d'infants, que passarien a ser gestionades pels ajuntaments, i la gratuïtat dels llibres de text, que serien propietat dels centres públics; quant a sanitat es planteja l'abatiment dels productes de primera necessitat per a nadons i infants —bolquers, xuquets...—; per a la gent gran es defensen mesures alternatives a la

residència com els habitatges tutelats i respecte als serveis turístics es planteja que les noves instal·lacions estiguin dotades de bressols i troncs homologats.

En aquesta línia i en una pregunta formulada al president de la Generalitat al darrer Ple del Parlament, Josep-Lluís Carod-Rovira criticà la manca de polítiques de suport a les famílies per part del govern de CiU, malgrat les periòdiques reflexions de Pujol sobre el tema: **«vostè, senyor Pujol, ha estat associat amb el conegut discurs dels tres fills, però les dificultats econòmiques de les famílies fan que aquest sigui un horitzó impossible per a la gent»**.

opinió

Josep Huguet

vicesecretari general
de Relacions Polítiques i Sindicals

Feudals

Hi ha creixents mobilitzacions davant dels nombrosos punts negres viaris que té Catalunya. Els ciutadans de Catalunya, que aporten un 22% dels impostos de l'Estat i són el 16% de la població, només gaudeixen del 10% del capital públic a la xarxa viària. L'esforç dels catalans a pagar-se els seus serveis quan no hi havia

estat de benestar ha servit perquè després, en l'època socialista de Serra i Borrell, l'Estat central s'hagi estalviat moltes inversions. La infrainversió a Catalunya, sumada als recursos fiscals que proporcionem a Madrid, ha permès desplegar l'Estat de benestar espanyol i les autovies de Bono, Chaves i Ibarra. Mentrestant, aquí

creixia l'empresa privada del benestar. El sector semipúblic, empreses privades amb concessions o concerts que disposen d'un mercat captiu, ocupava a casa nostra l'espai abandonat per l'Estat. Aquest sector econòmic situat a fora del lliure mercat es comporta com un neofeudalisme amb dret de cuixa. I al davant d'aques-

tes empreses com les autopistes hi trobem importants exalts càrrecs convergents: Alavedra i Basáñez.

La Catalunya de peatge, el fet diferencial català de la sobreprivatització dels serveis públics, aprofita alhora els feudals catalans i els qui manen a la capital de l'imperi.